

8 Ιουνίου 2020

Γέροντας Ιωσήφ: Ιδού, λοιπόν, η εικόνα και το πρότυπον της αναπλάσεως!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Χαριτωμένες παραινέσεις](#)

Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός (1921-2019).

Συνέχεια από εδώ: <http://www.diakonima.gr/?p=497872>

Όλοι οι λόγοι και αι πράξεις του παναρέτου βίου του Κυρίου μας παρεδόθησαν στους πιστούς προς μίμησιν διά της χάριτός του.

Εξάίρετα όμως θαυμάζονται η ταπείνωσι και η αγάπη του, που κατά το λόγιον «εκάλυψαν ουρανούς» και συνεκλόνησαν την κτίσιν.

Στην παγκόσμιον ιστορίαν δεν ενεφανίσθη κανείς κοινωνιολόγος, φιλόσοφος, αναμορφωτής, παιδαγωγός και εν γένει δημιουργός στην διάπλασι των κοινωνιών, που να χάραξε τα απaráμιλλα σημεία πλεύσεως, αγάπης λέγω και ταπεινοφροσύνης, στον παγκόσμιον σκοτεινόν ωκεανόν του συμφέροντος και του εγωισμού.

Οι ολόφωτοι αυτοί πυρσοί σαν δείκται της ορθής πορείας περισώζουν την δύστηνον ανθρωπότητα από τα ερέβη του μίσους, της εκδικήσεως και της αρπαγής του ακόρεστου συμφεροντισμού και μεταβάλλουν το απέραντον ανθρωποσφαγείον σε χώρον αξιών και οπωσούν αξιοπρεπείας, ώστε η ανθρωπίνη προσωπικότης να μην εκμηδενιστή!

Πάντως στις ημέρες μας ο δείκτης αυτός της ισορροπίας ανεστράφη επικίνδυνα και καλούνται «οι του Χριστού», οι καλοί σαμαρείται της αλληλεγγύης και του αλτρουισμού, να κλίνουν γόνυ και να υψώσουν χείρας ικέτιδας στον μεγάλο μας

Σωτήρα και Αναμορφωτήν να παρατείνη τους οικτιρμούς του και να δώση σύνεσιν στο άλογον φρενιάσμα των αδιστάκτων φορέων του εγκλήματος και του αθεμίτου συμφεροντισμού, που οδοποιεί αδίστακτα στον Αρμαγεδδώνα του αφανισμού και ολέθρου το ο,τιδήποτε μέχρι σήμερα κατεσκευάσθη άξιον και ευγενές.

Αλλ' επί το προκείμενον επανέλθωμεν. Και επειδή το προοίμιον του λόγου μας ήτο η μίμησις του Ιησού μας, έκρινα να μη παραλείψω σχόλιον του μεγάλου μας φωστήρος της Καισαρείας Βασιλείου του Μεγάλου στον βίον του Κυρίου μας, όπου αναφέρει τα εξή:

«Πάντα γαρ δη προς ταπεινοφροσύνην παιδεύοντα τα Κυρίου ευρίσκομεν. Βρέφος ων ευθύς εν σπηλαίω και ουδέ επί κλίνης, αλλ' επί φάτνης εν οίκω τέκτονος και μητρός πενιχράς, υποτασσόμενος τη μητρί και τω ταύτης μνηστήρι· διδασκόμενος, ακούων ων ουκ εδείτο, επερωτών δ' όμως και διά της ερωτήσεως επί τη σοφία θαυμαζόμενος· υποτασσόμενος Ιωάννη και βάπτισμα παρά του δούλου δεχόμενος ο Δεσπότης· ουδενί των επανισταμένων ανθιστάμενος, ουδέ την άφατον εξουσίαν ην είχεν επανατεινόμενος, αλλ' ως δυνατοτέροις υποχωρών και τη προσκαίρω εξουσία το κατ' αυτήν ισχυρόν επιτρέπων· επί των αρχιερέων ιστάμενος εν σχήματι δικαζομένου, ηγεμόνι προσαγόμενος και κρίσιν υποφέρων και παρών ελέγχει τους συκοφαντούντας σιωπή φέρων τας συκοφαντίας εμπτυόμενος υπό δούλων και παιδαρίων ευτελεστάτων, θανάτω παραδιδόμενος, και θανάτω τω παρ' ανθρώποις αισχίστω. Ούτω τον άνθρωπον διεξήλθε πάντα τα από γενέσεως εις τέλος και μετά τοσαύτην ταπεινοφροσύνην ύστερον την δόξαν εκφαίνει, συνδοξάζων εαυτώ τους συναδοξήσαντας».

Εδώ πραγματικά αποκαλύπτεται κάθε λογικός άνθρωπος εις κάθε ηλικίαν αλλά και περιστάσιν, γιατί ακριβώς ο Κύριός μας έζησεν επί της γης εις μίαν ταραχώδη και συγκεχυμένην κοινωνικήν ζωήν, που η δυσχέρεια και η αβεβαιότης ήτο μάλλον κανών της ζωής.

Ο πλούτος όμως της αγάπης του και η βαθυτάτη του ταπείνωσις εξήρθησαν εις τον μέγιστον θρίαμβον, εις το κέντρον του παγκοσμίου γεγονότος, όταν έδωσε την σκληροτέραν μάχην επί του Σταυρού, κατανικώντας τας δυνάμεις του μίσους και τον όγκον του εγωισμού εις πάσαν έκτασιν και βραβεύων διά της παναγάπης και αυτοθυσίας του τους ιδίους σταυρωτάς! «Πάτερ, άφες αυτοίς· ου γαρ οίδασι τι ποιούσι»!

Τα ασίγητα αυτά ρήματα, που εις τους σύμπαντας κόσμους θα βοούν εις πάσας τας γενεάς και τους αιώνας, θα είναι το επισφράγισμα της θείας και θεοπρεπούς ιδιότητας του μόνου Λυτρωτού πάντων των κόσμων, ορατών και νοουμένων, ότι όντως Αυτός εστίν ο μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού ο εις τον κόσμον

ερχόμενος και ότι εις το πανάγιον Αυτού όνομα πραγματοποιείται η σύμπασα σωτηρία.

“Μέγας ει, Κύριε, και θαυμαστά τα έργα σου και ουδείς λόγος εξαρκέσει προς ύμνον των Θαυμασιών σου»!

Ιδού, λοιπόν, η εικών και το πρότυπον της αναπλάσεως εις τους βουλομένους προς μίμησιν και ανακαινισμόν.

Από βρεφικής ηλικίας έως του πλήρους ανδρισμού, ό,τι άφορά την ανατροφήν και αναστροφήν, και μετά ο κανών των σχέσεων και της συμπεριφοράς προς τους πλησίον, ταπείνωσις και υποταγή στην αναστροφήν, πραότης και αγάπη στις σχέσεις και την συμπεριφοράν.

Ιδού η οντολογική ανακαίνισις του ανθρώπου, ό,τι διά του πάθους του Κυρίου μας πραγματοποιείται και κερδίζει η των Χριστιανών ηθική την εξαίρετον αυτής θέσιν.

Το βαθύ αυτό νόημα ερμηνεύει την μωρία του Σταυρού, που ο Παύλος εξαίρει μένοντας εις τους Ιουδαίους σκάνδαλον και εις τους παντοειδείς ειδωλολάτρας μωρία.

Συνεχίζεται...

Απόσπασμα από το κεφάλαιο «Μίμηση του Χριστού ή 'περί του κατ' ίχνος Αυτώ ακολουθείν'», του βιβλίου του Γέροντα Ιωσήφ Βατοπαιδινού, «Λόγοι παρακλήσεως», έκδοση Ιεράς Μεγίστης Μονής Βατοπαιδίου.